

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 267. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387149472/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

ting, ligesom det var gaaet til. Saa blev han ildvorn og sagde: »Da skal jeg endda se, om jeg kan betale den Skidding af en Konge det her Stykke Arbejde.« Dermed tog han en Økse og stak ned bag sin Nakke mellem sin Indertrøje og sit Uldenskjørt og gik ud. Men Slaget var begyndt, og det varede ikke længe, før Svends Folk blev splittede ad og fordrevne. Han maatte jo ogsaa selv rømme og kom farende alene paa sin Hest der forbi, hvor Bonden stod og saa paa Slaget. Men saa styrtede hans Hest. Fjenderne var efter ham et Stykke tilbage. Han raaber til Manden: »Hæl mig! Hæl mig! om du ved et Sted.« »Jeg skal hæl dig saadan,« sagde Bonden, »at dine Uvenner ikke skal finde dig levende.« Med det saarne huggede han Kongen midt i hans Pande med Øksen, saa han faldt stendød over Ende.

Da hans Modstander, Kong Valdemar, kom til og fandt ham, lod han ham jorde paa det samme Sted og bygge den Smule Kirke over ham.

Efter hans Død har de altid kaldt ham Svend Graa, fordi han omkom der. – Men ovenpaa det her vil vi nu have en Vise, ogsaa om Krig, som en af mine gode Venner – ja, det er ikke længer end to Aar siden han døde – han har selv digtet:

Den Tid jeg var en bitte Karl og gik og vogted Faar,
jeg fik min Føde og Klædemon i Morten Jensens Gaard.
Af Naade og Barmhjertighed de fik i Sinde at tage mig,
da mine Forældre var falden mig fra og ingen andre vilde have
mig.

Der var jeg ellers mange Aar – havde rigtig gode Dage,
led ingen Nød i nogen Maade – for det var Synd at klage.
Børn havde de ingen fler end mig og saa deres egen Datter –
de tænkte vel ogsaa, som det gik, at der kom ingen efter.

Og jeg og Mortens Sessel som Søkende vokste vi op.
Der var ikke en ond Blodsdraabe i hendes hele Krop.
Vi var som et; hvad den ene vilde, det vilde den anden altid;
vi var tilsammen først og sidst, i Mark og ved vort Maaltid.